

LBRIS

We know
books

MUSASHI MIYAMOTO

**CARTEA CELOR
CINCI CERCURI**

Traducere din limba engleză de
ELENA ARHIRE

LITERA
București

LBRIS

We know
books

The Book of Five Rings

Miyamoto Musashi

Translated from the Japanese by Thomas Cleary, including
Family traditions on the art of war, by Yagyu-ū Munenori.

Copyright © 1993 by Thomas Cleary

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Cartea celor cinci cercuri

Miyamoto Musashi

traducere din japoneză de Thomas Cleary

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Loreta Budin

Corectori: Oana Aanei, Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIYAMOTO, MUSASHI

Cartea celor cinci cercuri / Miyamoto Musashi;

trad. din lb. engleză: Elena Arhire. –

București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-555-3

I. Arhire, Elena (trad.)

79

CUPRINS

Prefața traducătorului ediției engleze 7

Introducerea traducătorului ediției engleze 9

CARTEA CELOR CINCI CERCURI

de *Miyamoto Musashi*

Prefață 21

Pământ 23

Apă 39

Foc 59

Vânt 79

Vid 93

Note 95

CARTEA TRADIȚIILOR DE FAMILIE

ÎN ARTA RĂZBOIULUI

de *Yagyū Munenori*

Sabia care ucide 99

Sabia care dă viață 125

Fără sabie 145

Note 155

Bibliografie 159

LIBRIS

We know
books

CARTEA
CELOR CINCI CERCURI

Miyamoto Musashi

PREFAȚĂ

Știința artelor marțiale, numită Școala Individuală a Celor Două Ceruri, este ceva ce am adus mulți ani la desăvârșire. Acum, când doresc să o consemnez pentru prima dată într-o carte, am urcat pe Muntele Iwato din provincia Higo din Kyushu. Înclinându-mă în fața Cerului, aducându-i un omagiu lui Kannon, m-am întors cu fața către Buddha. Mă numesc Shinmen Musashi no Kami, Fujiwara no Genshin, un războinic născut în provincia Harima, și am șaiszeci de ani.

Încă din tinerețe m-am dedicat studiului artelor marțiale. Aveam treisprezece ani când am luptat prima dată într-un duel. L-am învins atunci pe adversarul meu, un maestru care se numea Arima Kihei, din Noua Școală a Preciziei. La șaisprezece ani l-am învins în luptă pe puternicul maestru Akiyama din provincia Tajima. La douăzeci și unu de ani, am plecat la Kyoto, unde am întâlnit maeștri ai sabiei din toată țara. Am luptat în mai multe dueluri, niciodată nu am eșuat în a obține victoria.

Apoi, am călătorit din provincie în provincie, pentru a întâlni maeștri ai artelor marțiale din diferite școli. Deși m-am duelat de peste șaiszeci de ori, nu am fost înfrânt nici măcar o dată. Toate acestea s-au petrecut când aveam între treisprezece și douăzeci și nouă de ani.

După ce am împlinit treizeci de ani și am reflectat asupra vieții mele, mi-am dat seama că victoriile mele nu se datorau desăvârșirii în artele marțiale. Poate că învinsesem pentru că aveam o abilitate înnăscută și pentru că nu m-am abătut de

la principiile firești. Poate că învinsesem și datorită lacunelor în metodele de luptă ale altor școli. Oricum, ulterior am exersat zi și noapte pentru a dobândi un principiu și mai profund și am ajuns spontan la știința artelor marțiale. Aveam în jur de cincizeci de ani.

De atunci, mi-am petrecut timpul fără să cercetez vreo știință. Având încredere în avantajul artei militare, pe măsură ce o transform în arta tuturor artelor și iscusințelor, nu am niciun maestru, pentru nimic.

Acum, pentru a scrie această carte, nu m-am inspirat din scrierile vechi ale budismului sau confucianismului, și nici nu m-am folosit de vreo veche cronică militară sau de lucrări despre arta strategiei. Călăuzit doar de Calea Cerului și de Kannon, am luat pensula și am început să scriu, în zorii zilei de zece octombrie, la ora patru dimineața, în anul 1643.

PĂMÂNT

Artele marțiale sunt calea războinicului. Comandanții, în special, ar trebui să învețe această cale, dar și soldații simpli trebuie să o cunoască. Astăzi, nu sunt războinici care să o stăpânească cât de cât.

Mai întâi, să exemplificăm ce înseamnă acest mod de viață. Budismul este o cale de a-i ajuta pe oameni, confucianismul este o cale de reformare a culturii. Pentru medic, vindecarea este un mod de viață; poetul predă arta poeziei. Alții se ocupă cu ghicitul, cu tirul cu arcul sau cu diverse alte arte și meșteșuguri. Oamenii aleg acele căi către care au înclinație, dezvoltându-și preferințele individuale. Puțini sunt atrași de calea artelor marțiale.

În primul rând, calea războinicului înseamnă a cunoaște atât literatură, cât și arte marțiale. Chiar dacă sunt neîndemânatici, războinicii trebuie să își consolideze tehnica artelor marțiale atât cât se poate în împrejurările date.

Lumea consideră că războinicii trebuie să fie pregătiți să moară și să accepte ideea morții, dar calea morții nu le este rezervată numai oamenilor de arme. Cerșetorii, femeile, țăranii, chiar și oamenii din clasele sociale de jos își cunosc datoria, le e rușine să o neglijeze și se resemnează cu ideea morții. Nu este nicio diferență între războinici și ei. Calea artelor marțiale practică de războinici se bazează pe a fi superior celorlalți în tot și în toate. Fie când obții victoria într-o luptă individuală, fie când ies învingători dintr-o bătălie, războinicii se vor gândi să slujească interesele conducătorului lor, propriile interese,

să capete faimă și să își găsească locul în societate. Toate acestea sunt cu puțință prin puterea artelor marțiale.

Totuși, sunt oameni care gândesc că a ajunge la desăvârșire în artele marțiale nu este un lucru de folos când e cu adevărat nevoie. În această privință, adevărata știință a artelor marțiale înseamnă a le practica într-un mod care să fie folositor oricând și a le preda în așa fel încât să fie utile în toate domeniile.

Despre știința artelor marțiale

În China și Japonia, cei care practicau această cale erau numiți maeștri ai artelor marțiale. Războinicii trebuie să studieze această știință.

Astăzi cei care trăiesc din practica artelor marțiale se în-deletnicesc doar cu mânuirea sabiei. Preoții de la templele Kashima și Kantori, din provincia Hitachi, au fondat școli de sabie, susținând că zcii le-au transmis această artă, și călătoresc din provincie în provincie pentru a-i răspândi învățăturile. Dar acesta este un fenomen recent.

Dintre artele și meșteșugurile pomenite din timpuri străvechi, așa-numita „artă a avantajului“ a fost considerată ca un meșteșug; așadar, odată ce vorbim despre arta avantajului, ea nu se poate limita doar la mânuirea sabiei. Chiar și mânuirea sabiei în sine cu greu poate fi înțeleasă dacă este privită doar ca mijloc de a învinge prin arta sabiei; fără îndoială, este imposibil să stăpânești știința militară în acest fel. Când privesc în jurul meu, observ că toată lumea face negoț din artă, că oamenii înșiși sunt considerați mărfuri și că se fabrică obiecte doar pentru a se vinde. Făcând diferența între ceea ce este superficial și ceea ce este esențial, găsesc că această atitudine are mai puțină substanță decât podoaba.

Domeniul artelor marțiale este înțesat cu tot felul de jongleri, negustori și profitori atât în tabăra celor care predau această cale, cât și în tabăra celor care o studiază. Astfel că, așa cum se spunea odinioară, „calea practică de diletanți este la originea unor răni grave“.

În general, există patru moduri de viață: al războinicului, al țăranului, al artizanului și al negustorului.

Primul este modul de viață al țăranului. Țăranii făuresc diferite unelte agricole și viața lor urmează fără încetare succesiunea celor patru anotimpuri. Aceasta este calea țăranului.

Al doilea este modul de viață al negustorului. Cei care produc vin își procură diversele unelte necesare și își câștigă traiul din profitul obținut în funcție de calitate. Oricare le-ar fi în-deletnicirea, negustorii își câștigă traiul din profiturile pe care le obțin potrivit statutului lor. Aceasta este calea negustorului.

În al treilea rând, în ceea ce-l privește pe războinic, această cale implică a făuri arme și a înțelege caracteristicile fiecărui tip de armă. Aceasta este calea războinicilor. Nepriceperea în mânuirea armelor și necunoașterea avantajelor specifice fiecărei arme pare să indice lipsa de instruire a membrului unei școli războinice.

A patra este calea artizanului. Calea tâmplarului presupune să meșterești cu iscusință diferite unelte, știind să le folosești cu pricepere, să întocmești corect planurile cu echerul și rigla și să îți câștigi traiul prin practicarea sârguincioasă a meșteșugului tău.

Viața războinicilor, a țăranilor, a artizanilor și a negustorilor reprezintă patru căi diferite de a trăi. Voi ilustra știința artelor marțiale comparând-o cu cea a tâmplarului.

Voi folosi în-deletnicirea tâmplarului ca metaforă în legătură cu noțiunea de școală. Vorbim despre școli aristocratice,